

|                         |                                                                                                                             |
|-------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <b>Rodzaj dokumentu</b> | <b>Interpretacja indywidualna</b>                                                                                           |
| <b>Sygnatura</b>        | <b>DFP-Fn-I.3120.11.2.2021</b>                                                                                              |
| <b>Data</b>             | <b>2021-12-29</b>                                                                                                           |
| <b>Autor</b>            | <b>Prezydent Miasta Łodzi</b>                                                                                               |
| <b>Temat</b>            | <b>Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości pomieszczeń służących do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych</b> |
| <b>Słowa kluczowe</b>   | <b>podatek od nieruchomości</b>                                                                                             |

## INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2021 poz. 1540 z późn. zm.)

### po rozpatrzeniu

wniosku z dnia 29.09.2021 (data wpływu 05.10.2021 r.) w sprawie wydania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości

### postanawia

uznać, że stanowisko przedstawione we wniosku w zakresie opodatkowania pomieszczeń służących do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych według stawki dla budynków pozostałych i ich części, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) – jest **nieprawidłowe**.

## UZASADNIENIE

W dniu 05.10.2021 r. do Wydziału Finansowego Urzędu Miasta Łodzi wpłynął wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, tj. art. 5 ust. 1 pkt 2, art. 1a ust. 1 pkt 1 i 3, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) w sprawie stawki podatkowej właściwej dla pomieszczeń służących do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych.

**We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.**

Wnioskodawca jest bankiem centralnym RP (art. 227 Konstytucji RP oraz art. 1 ustawy o NBP) i jako taki pełni trzy podstawowe funkcje: banku emisyjnego, banku banków oraz centralnego banku państwa. NBP posiada osobowość prawną (art. 2 ust. 1 ustawy o NBP). NBP zostały powierzone do wypełniania zadania określone w art. 227 Konstytucji RP, a także w ustawach, w tym ustawie o NBP, Prawie bankowym, Prawie dewizowym oraz ustawie o finansach publicznych.

Oprócz powyższych zadań Wnioskodawca wykonuje także działalność gospodarczą w rozumieniu Prawa przedsiębiorców, w zakres której wchodzi m.in. sprzedaż wartości kolekcjonerskich czy najem nieruchomości (lub ich części). Dla potrzeb określania, w jakim zakresie prowadzona działalność stanowi działalność gospodarczą, Wnioskodawca kieruje się zasadami wynikającymi z jednolitego orzecznictwa NSA w tym zakresie. Wnioskodawca prowadzi swoją działalność poprzez centralę oraz oddziały, z których jeden zlokalizowany

jest w Łodzi. Centrala i oddziały są jednostkami organizacyjnymi Wnioskodawcy i nie posiadają własnej podmiotowości prawno-podatkowej. Wnioskodawca jest w posiadaniu nieruchomości, które wykorzystywane są w ramach swojej działalności, zarówno o charakterze konstytucyjno-ustawowym (niestanowiącej działalności gospodarczej), jak i tej noszącej znamiona działalności gospodarczej.

Jednocześnie części niektórych z posiadanych przez Wnioskodawcę nieruchomości, które znajdują się w budynku Oddziału w Łodzi (łączna powierzchnia 1.458,40 m<sup>2</sup>), są wykorzystywane wyłącznie do działalności niestanowiącej działalności gospodarczej, a mianowicie są to pomieszczenia w tym budynku służące do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych, zajmujące łącznie powierzchnię 758,60 m<sup>2</sup> (dalej „Nieruchomości”).

Nieruchomości są wykorzystywane wyłącznie do wypełniania funkcji banku emisyjnego, tj. realizowane są w nich zadania związane z wartościami powszechnego obiegu (znakami pieniężnymi), w tym w zakresie m.in. zaopatrywania banków w znaki pieniężne, przeliczania i sortowania znaków pieniężnych oraz niszczenia i wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych. Zgodnie natomiast z jednolitym orzecznictwem NSA funkcja emisyjna NBP nie stanowi działalności gospodarczej. „Uznaje się, że bank ten, choć z uwagi na podstawowe cele jego działalności nie jest klasycznym przedsiębiorcą, prowadzi, obok wykonywania funkcji banku emisyjnego oraz obok współdziałania w tworzeniu polityki pieniężnej, także działalność gospodarczą”.

Sprzedaż wartości kolekcjonerskich, stanowiąca działalność gospodarczą, odbywa się w budynku głównym Oddziału w Łodzi, gdzie są zlokalizowane kasy oraz odrębne pomieszczenie do przechowywania wartości pieniężnych. W budynku głównym Oddziału w Łodzi wykonywane są również czynności, od których Wnioskodawca pobiera prowizje i opłaty określone uchwałą Zarządu, takie jak: wpłaty i wypłaty gotówkowe w złotych (nie od wszystkich tego typu wpłat i wypłat Wnioskodawca pobiera prowizje i opłaty), zamiana waluty polskiej w kasie lub w urzędzeniu samoobsługowym przeznaczonym do zamiany monet (opłata jest pobierana przy zamianie ponad ustalony limit kwotowy). Gotówka (znaki pieniężne) otrzymana w efekcie realizacji powyższych czynności może następnie fizycznie trafiać do Nieruchomości. Nie zmienia to faktu, że Nieruchomość wykorzystywana jest wyłącznie do działalności niestanowiącej działalności gospodarczej. Jest to obiektywna okoliczność, na stwierdzenie której nie ma wpływu to, że przedmiotem takiej działalności były na pewnym wcześniejszym etapie znaki pieniężne znajdujące się (procesowane) w Nieruchomości. Przyjęcie odmiennej optyki stanowiłoby rozumowanie ad absurdum, ponieważ prowadziłoby do wniosku, iż Nieruchomość wykorzystywana jest przez Wnioskodawcę wyłącznie do działalności stanowiącej działalność gospodarczą, gdyż wszystkie znajdujące się w niej znaki pieniężne były kiedyś przedmiotem działania wyczerpującego znamiona działalności gospodarczej, tj. choćby czynności ich wyprodukowania (która stanowi działalność gospodarczą, co ma konsekwencje również w tym, iż podlega opodatkowaniu VAT). Wnioskodawca wskazuje dodatkowo, że nie przewiduje choćby potencjalnej możliwości wykorzystania Nieruchomości dla potrzeb działalności gospodarczej.

**W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytanie dotyczące stanu faktycznego.**

Czy pomieszczenia służące do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawki przewidzianej dla budynków pozostałych i ich części, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e u.p.o.l.?

## **Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego.**

W ocenie Wnioskodawcy pomieszczenia służące do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawki przewidzianej dla budynków pozostałych i ich części, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e u.p.o.l.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budynki lub ich części. W myśl art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. budynki związane z prowadzeniem działalności gospodarczej należy rozumieć jako budynki będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Od powyższej zasady art. 1a ust. 2a u.p.o.l. przewiduje wyjątki, niemniej nie znajdują one zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie natomiast z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l. stawka podatku od nieruchomości w odniesieniu do budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie gospodarczej nie może przekroczyć rocznie kwoty 24,84 zł od 1 m<sup>2</sup> powierzchni użytkowej.

W myśl art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e u.p.o.l. stawka podatku od nieruchomości w odniesieniu do pozostałych budynków lub ich części, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego, nie może przekroczyć rocznie kwoty 8,37 zł od 1 m<sup>2</sup> powierzchni użytkowej.

Należy także wskazać, iż wysokość stawek podatku od nieruchomości obowiązujących na terenie danej gminy określa rada gminy w drodze uchwały.

Wnioskodawca wskazuje, że art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. w swoim literalnym brzmieniu nie uwzględnia tego, czy dana nieruchomość jest faktycznie lub może być potencjalnie wykorzystywana na potrzeby działalności gospodarczej. Z taką wykładnią wskazanego przepisu nie zgodził się jednak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2017 r. sygn. akt SK 13/15, w którym podkreślił, że ww. interpretacja art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. prowadzi do pobierania od nieruchomości faktycznie niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej podatku od nieruchomości wg stawki przewidzianej dla nieruchomości związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej. TK w przytoczonym wyroku konkludował, iż samo prowadzenie działalności gospodarczej przez daną osobę fizyczną nie jest relewantne dla opodatkowania nieruchomości stawką podatkową przewidzianą dla nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Jakkolwiek wyrok ten dotyczył osoby fizycznej, w ocenie Wnioskodawcy wynikające z niego reguły interpretacyjne u.p.o.l. mają zastosowanie także w odniesieniu do osób prawnych.

Dalej TK wskazał, że zważywszy na ratio stosowania podwyższonej stawki podatku od nieruchomości, jaką jest możliwość uzyskiwania przychodów z wykorzystania danej nieruchomości w działalności gospodarczej, niezbędne jest ustalenie faktycznego sposobu wykorzystania opodatkowanej nieruchomości.

Także w wyroku z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19 TK wskazał, że w jego ocenie przedsiębiorcy nie mogą być obciążani wyższą stawką podatku jedynie z powodu posiadania nieruchomości, które nie służą im do prowadzenia działalności gospodarczej. Opodatkowanie wyższą stawką podatku nieruchomości niewykorzystywanych i niemogących być potencjalnie wykorzystywanymi do prowadzenia działalności gospodarczej wyłącznie ze względu na posiadanie ich przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, TK uznał za niezgodne z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Powyższe orzecznictwo TK znajduje obecnie także swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Przykładowo, zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 19 maja 2021 r. sygn. akt III FSK 3422/21, błędna jest interpretacja art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., która w kwestii związania gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej ogranicza się do faktu ich posiadania przez przedsiębiorcę lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą.

W kontekście ww. przepisu trzeba wskazać, że aktualizuje się problem doprecyzowania „związku” nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej, który nie może opierać się na samym fakcie posiadania nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Zdaniem NSA związek ten powinien być oparty na faktycznym lub nawet potencjalnym wykorzystywaniu nieruchomości w działalności gospodarczej. Grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, które choćby pośrednio lub w ograniczonym zakresie służą lub mogą służyć do prowadzenia działalności gospodarczej tego podmiotu są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. (por. wyroki NSA z dnia 27 kwietnia 2021 r. sygn. akt III FSK 2942/21, III FSK 2943).

Z kolei w wyroku z dnia 4 marca 2021 r. sygn. akt III FSK 895/21 NSA wyraził pogląd, wedle którego „mimo, że wyrok z 24 lutego 2021 r. SK 39/19 zapadł na tle sprawy ze skargi konstytucyjnej osoby fizycznej, w zakresie przyjętej przez Trybunał interpretacji art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. ma on uniwersalne znaczenie. Zawarta w sentencji tego wyroku wypowiedź odnosi się bowiem do gruntów, budynków i budowli będących w posiadaniu wszystkich przedsiębiorców lub innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, bez względu na formę prawną”.

Wnioskodawca pragnie podkreślić, co zostało już wskazane w opisie stanu faktycznego, że Nieruchomości w związku ze specyfiką prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności nie są wykorzystywane na cele działalności gospodarczej. Co istotne, z uwagi na charakter prowadzonej działalności konstytucyjno-ustawowej przedstawiony w opisie stanu faktycznego, Wnioskodawca stwierdza obiektywny brak choćby potencjalnej możliwości wykorzystania Nieruchomości na cele działalności gospodarczej. Uwzględniając opisany stan faktyczny, przedstawioną przez Wnioskodawcę argumentację oraz tezy orzeczeń TK i sądów administracyjnych, Wnioskodawca wskazuje, iż w jego ocenie Nieruchomości podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawki podatku przewidzianej dla pozostałych budynków i ich części, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e u.p.o.l.

**Prezydent Miasta Łodzi uznał, że stanowisko przedstawione we wniosku w zakresie opodatkowania pomieszczeń służących do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych według stawki dla budynków pozostałych lub ich części, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) – jest nieprawidłowe.**

Zgodnie z art. 227 Konstytucji RP Narodowy Bank Polski jest centralnym bankiem Rzeczypospolitej Polskiej. Przysługuje mu wyłączne prawo emisji pieniądza oraz ustalania i realizowania polityki pieniężnej. Odpowiada za wartość polskiego pieniądza. Jego organizację i zadania określa ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2027 z późn. zm.). Ustawa ta stanowi część systemu prawa bankowego (por. Z. Ofiarski, Prawo bankowe, Zakamycze 2004, s. 18).

NBP ma osobowość prawną, nie podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych (art. 2 ust. 1 i 2 ww. ustawy). Zadania NBP zostały określone w art. 3 ust. 1 ww. ustawy, który stanowi, że podstawowym celem działalności NBP jest utrzymanie stabilnego poziomu cen, przy jednoczesnym wspieraniu polityki gospodarczej Rządu, o ile nie ogranicza to podstawowego celu NBP. Do zadań NBP należy także:

- 1) organizowanie rozliczeń pieniężnych,
- 2) prowadzenie gospodarki rezerwami dewizowymi,
- 3) prowadzenie działalności dewizowej w granicach określonych ustawami,
- 4) prowadzenie bankowej obsługi budżetu państwa,
- 5) regulowanie płynności banków oraz ich refinansowanie,
- 6) kształtowanie warunków niezbędnych dla rozwoju systemu bankowego,

6a) działanie na rzecz stabilności systemu finansowego w zakresie instytucji finansowej w rozumieniu art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 140 ze zm.),

6b) działanie na rzecz wyeliminowania lub ograniczania ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 4 pkt 15 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym,

7) opracowywanie statystyki pieniężnej i bankowej, bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej,

8) wykonywanie innych zadań określonych ustawami.

Na podstawie art. 7 ww. ustawy NBP wykonuje zadania przez Centralę i inne jednostki organizacyjne. Zarząd NBP w drodze uchwały powołuje, przekształca i likwiduje komórki organizacyjne Centrali NBP i inne jednostki organizacyjne oraz określa zakres działalności oraz organizację wewnętrzną Centrali NBP i pozostałych jednostek organizacyjnych NBP.

W ramach działalności emisyjnej, realizowanej na podstawie art. 4 i rozdziału 5 (art. 31-37) ustawy o NBP, Prezes NBP posiada następujące kompetencje:

- 1) ustalanie wzorów i wartości nominalnej banknotów oraz wzorów, wartości nominalnej, stopu, próby i masy monet (art. 33 ust. 1),
- 2) ustalanie wielkości emisji znaków pieniężnych oraz terminów wprowadzania ich do obiegu, (art. 33 ust. 1),
- 3) wycofywanie z obiegu określonych znaków pieniężnych, które po upływie oznaczonego terminu przestają być prawnym środkiem płatniczym na obszarze Polski i podlegają wymianie w oznaczonych przez Prezesa NBP bankach (art. 33 ust. 2),
- 4) wymiana znaków pieniężnych nieodpowiadających wskutek zużycia lub uszkodzenia warunkom ustalonym przez Prezesa NBP, które przestały być prawnym środkiem płatniczym na obszarze RP (art. 34),
- 5) zatrzymanie fałszywych znaków pieniężnych oraz fałszywych banknotów i monet opiewających na waluty obce (art. 35).

W ramach działalności emisyjnej do kompetencji NBP należy także sprzedaż w kraju i za granicą monet, banknotów i numizmatów przeznaczonych na cele kolekcjonerskie oraz na inne cele (art. 36), która w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych stanowi działalność gospodarczą.

Z kolei w ramach ustalanie i realizacji polityki pieniężnej do zadań Rady Polityki Pieniężnej NBP, realizowanych na podstawie art. 12 ustawy o NBP, należy:

- 1) utrzymywanie stabilnego poziomu cen,
- 2) ustalanie wysokości stóp procentowych NBP,
- 3) ustalanie stopy rezerwy obowiązkowej banków oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych i wysokość jej oprocentowania,
- 4) określanie górnych granic zobowiązań wynikających z zaciągania przez NBP pożyczek i kredytów w zagranicznych instytucjach bankowych i finansowych,
- 5) zatwierdzanie planu finansowego NBP oraz sprawozdania z działalności NBP
- 6) przyjmowanie rocznego sprawozdania finansowego NBP,
- 7) ustalanie zasady operacji otwartego rynku.

Ponadto NBP podejmuje czynności odpowiadające czynnościom bankowym określonym w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1896 z późn. zm.), które należy kwalifikować jako czynności wykonywane w ramach działalności gospodarczej, m.in.:

- prowadzenie rachunków bankowych (art. 51),
- udzielanie bankom kredytu refinansowego w celu uzupełnienia ich zasobów pieniężnych (art. 42),
- udzielanie bankom krajowym kredytu w obcych walutach (art. 47),

- emisja, sprzedaż i zakup papierów wartościowych, otwieranie rachunków lokat terminowych banków (art. 48),
- przyjmowanie papierów wartościowych do przechowania i administrowania oraz jako przedmiot zabezpieczenia (art. 50).

Analiza charakteru działalności NBP została dokonana przez Naczelnego Sąd Administracyjny m.in. w wyroku z dnia 28 kwietnia 2006 r. sygn. akt II FSK 703/05, wyroku z dnia 15 września 2005 r. sygn. akt FSK 2643/04, wyroku z dnia 15 września 2005 r. sygn. akt FSK 2050/04, a także przez Wojewódzkie Sądy Administracyjne, m.in. w wyroku WSA w Olsztynie z dnia 25 lutego 2010 r. sygn. akt I SA/Ol 854/09, wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 18 grudnia 2006 r. sygn. akt I SA/Rz 645/06.

W świetle powyższych wyroków sądów administracyjnych Narodowy Bank Polski pełni rolę banku państwa, banku emisyjnego oraz banku dla innych banków (art. 3 ustawy o NBP). Jakkolwiek NBP wykonuje zadania publiczne, to jednak prowadzi także działalność gospodarczą. Do zadań publicznych wykonywanych przez NBP należy zaliczyć m.in. utrzymanie stabilnego poziomu cen (art. 3 ust. 1 ustawy o NBP), współudział w kształtowaniu polityki gospodarczej państwa (art. 3 ust. 1 ustawy o NBP), kształtowanie polityki pieniężno-kredytowej (art. 38 ustawy o NBP), współudział w kształtowaniu i prowadzeniu polityki dewizowej (art. 52 ustawy o NBP), kształtowanie polityki kursowej (art. 24 ust. 1 ustawy o NBP). W odniesieniu do niektórych z tych zadań organom NBP przysługują nawet uprawnienia władcze (np. zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. Prawo dewizowe (obecnie art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe) Prezes NBP udziela, odmawia i uchyla w drodze decyzji administracyjnej zezwolenia dewizowe). Oprócz tych zadań, ale także w celu ich prawidłowego wykonywania NBP podejmuje szereg czynności odpowiadających w swej istocie czynnościom bankowym określonym w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, np. udzielanie bankom kredytu refinansowego (art. 42 ust. 1 ustawy o NBP), udzielanie kredytu w obcych walutach bankom krajowym (art. 47 ustawy o NBP), emitowanie i sprzedaż papierów wartościowych (art. 48 ustawy o NBP), przyjmowanie papierów wartościowych do przechowywania i administrowania (art. 50 ustawy o NBP), sprzedaż i kupno dłużnych papierów wartościowych w operacjach otwartego rynku (art. 48 ustawy o NBP), przyjmowanie od banków weksli do dyskonta i redyskonta (art. 44 ust. 1 ustawy o NBP), prowadzenie rachunków banków, budżetu i innych osób prawnych (art. 51 ust. 1 ustawy o NBP). W celu realizacji funkcji centralnej bankowej instytucji dewizowej jest on m.in. zobowiązany do podejmowania czynności bankowych mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa obrotu dewizowego i płynności płatniczej kraju (art. 52 ust. 1 ustawy o NBP). Za wykonywanie czynności bankowych Narodowy Bank Polski pobiera też opłaty i prowizje (obecnie uchwała Nr 9/2013 Zarządu NBP z dnia 24 maja 2013 r. w sprawie warunków otwierania i prowadzenia rachunków banków przez Narodowy Bank Polski; t.j. Dz. Urz. NBP z 21 stycznia 2021 r. poz. 1 z późn. zm., która w § 20 stanowi, że NBP pobiera prowizje i opłaty za prowadzenie rachunku banku oraz inne czynności zgodnie z uchwałą Nr 29/2014 Zarządu NBP z dnia 5 czerwca 2014 r. w sprawie prowizji i opłat bankowych stosowanych przez Narodowy Bank Polski (z późn. zm.3). Sposób, formę i terminy pobierania poszczególnych rodzajów prowizji i opłat oraz ich wysokość i warunki zmiany określa umowa).

Zauważyć należy, iż wykonywanie czynności bankowych przez banki komercyjne jest działalnością gospodarczą (art. 5 ust. 4 ustawy Prawo bankowe). Nie można zatem uznać, iż jeżeli identyczne czynności, również odpłatnie, wykonuje centralny bank państwa, mają one inny charakter niż wówczas, gdy wykonuje je bank komercyjny. Wprawdzie podstawowym celem tych działań nie jest osiągnięcie zysku, jednakże charakteryzują się one ciągłością, stałością, powtarzalnością działań i są racjonalne ekonomicznie. Posiadają zatem wszystkie cechy, jakimi charakteryzuje się działalność gospodarcza. Narodowy Bank Polski wykonuje te czynności we własnym imieniu i na własne ryzyko. Gospodarka finansowa Narodowego Banku Polskiego oparta jest na zasadzie tworzenia wskazanych w ustawie o NBP funduszy

o ściśle określonym przeznaczeniu. Są to fundusze własne Banku. Fundusze podstawowe (statutowy i rezerwowy) są zasilane z odpisów z zysku osiąganego przez Bank (art. 60-62 ustawy o NBP). Tylko część tego zysku podlega odprowadzeniu do budżetu państwa (art. 69 pkt 3 ustawy o NBP). Narodowy Bank Polski prowadzi gospodarkę finansową na podstawie własnego planu zatwierdzonego przez jego organ – Radę Polityki Pieniężnej (art. 64 ustawy o NBP). Jego działalność ma zatem zdecydowanie charakter samoistny (na niezależność finansową, funkcjonalną i instytucjonalną Narodowego Banku Polskiego wskazywał m.in. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 24 listopada 2003 r. sygn. K 26/03, opubl. w OTK-A 2003, nr 9, poz. 95). Wskazane wyżej cechy zarówno Narodowego Banku Polskiego, jak i prowadzonej przez niego działalności pozwalają zatem na konstatację, iż oprócz wypełniania funkcji banku emisyjnego oraz współdziałania w tworzeniu polityki pieniężnej bank ten prowadzi także działalność gospodarczą. Nie jest on wprawdzie (z uwagi na podstawowe cele jego działalności) klasycznym przedsiębiorcą, jednakże, jak wskazano wyżej, działalność gospodarczą mogą prowadzić także podmioty, których głównym celem nie jest działalność zarobkowa.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budynki lub ich części.

W art. 5 ust. 1 u.p.o.l. zostały określone stawki podatku od nieruchomości dla poszczególnych kategorii budynków, w tym dla budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej (pkt 2 lit. b) oraz budynków lub ich części pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego (pkt 2 lit. e).

Pojęcie budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej zostało zdefiniowane w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. jako budynki będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a. W świetle ust. 2a do budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zalicza się: budynków mieszkalnych oraz budynków, w odniesieniu do których została wydana decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego, o której mowa w art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 ze zm.) (tj. nakazującą właścicielowi lub zarządcy rozbiórkę obiektu budowlanego), lub decyzja ostateczna organu nadzoru górniczego, na podstawie której trwale wyłączono budynek lub jego część z użytkowania.

Z kolei zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. poprzez działalność gospodarczą należy rozumieć działalność, o której mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 ze zm.), z zastrzeżeniem ust. 2, czyli zorganizowaną działalność zarobkową, wykonywaną we własnym imieniu i w sposób ciągły. W świetle ust. 2 za działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie uważa się:

- 1) działalności rolniczej lub leśnej,
- 2) wynajmu turystom pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych znajdujących się na obszarach wiejskich przez osoby ze stałym miejscem pobytu w gminie położonej na tym terenie, jeżeli liczba pokoi przeznaczonych do wynajęcia nie przekracza 5,
- 3) działalności, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, tj. działalności rolników w zakresie sprzedaży, o której mowa w art. 20 ust. 1c ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.).

W orzecznictwie sądowym podkreśla się, że cechami działalności gospodarczej są zawodowy charakter, związana z nią powtarzalność działań i podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania. Nie zawsze działalność taka musi być obliczona na osiągnięcie

zysku. Podkreśla się też, że działalność gospodarczą mogą prowadzić również podmioty, których celem podstawowym nie jest prowadzenie takiej działalności i które przepisami regulującymi ich działanie są ograniczone w korzystaniu z zysku wypracowanego w wyniku prowadzonej działalności. Charakter zarobkowy może mieć zarówno działalność podstawowa tj. taka, dla realizacji której podmiot został utworzony, jak i działalność akcesoryjna, którą podmiot realizuje obok działalności podstawowej, nie będącej działalnością gospodarczą.

Z orzecznictwa sądów administracyjnych, wydanego w oparciu o stan prawny obowiązujący od 01.01.2003 r., wynikało, że w świetle art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. wszystkie grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkami przewidzianymi w art. 1a ust. 2a u.p.o.l., są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Sam fakt posiadania gruntów, budynków i budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą był wystarczającą przesłanką do zaliczenia tych nieruchomości i obiektów budowlanych do kategorii przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (m.in. wyrok NSA z dnia 1 lipca 2014 r. sygn. akt II FSK 1349/14; wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt II FSK 1398/13; wyrok NSA z dnia 11 kwietnia 2019 r. sygn. akt II FSK 3709/18; wyrok NSA z dnia 15 marca 2019 r. sygn. akt II FSK 814/17; wyrok NSA z dnia 1 lutego 2019 r. sygn. akt II FSK 3053/18; wyrok NSA z dnia 28 lutego 2018 r. sygn. akt II FSK 249/16).

Dotychczasowe stanowisko sądów administracyjnych zostało zweryfikowane w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19 (Dz. U. z 2021 r. poz. 401 z dnia 3 marca 2021 r.), w którym Trybunał orzekł, że „art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170) rozumiany w ten sposób, że o związaniu gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje wyłącznie posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał, że art. 1a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l. uzależniają opodatkowanie podatkiem od nieruchomości w wyższej stawce, która jest przypisana nieruchomościom związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, wyłącznie od posiadania gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., w swoim literalnym brzmieniu, nie uwzględnia przy tym tego, czy dana nieruchomość jest faktycznie lub może być potencjalnie wykorzystywana na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej. Regulacja art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. powoduje objęcie definicją legalną gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a co za tym idzie opodatkowanie wyższą stawką podatkową, wszystkich (z wyjątkiem określonych w art. 1a ust. 2a u.p.o.l.) nieruchomości będących w posiadaniu podatnika prowadzącego działalność gospodarczą, niezależnie od tego czy podatnik faktycznie wykorzystuje je lub mógłby je wykorzystywać w swojej działalności gospodarczej. Tak rozumiany zaskarżony przepis powoduje, że sam fakt posiadania nieruchomości przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą implikuje konieczność zapłaty podatku w wyższej stawce. Ustawodawca nie odróżnia zatem dla celów zapłaty podatku od nieruchomości sytuacji podatników posiadających nieruchomości i wykorzystujących je do prowadzenia działalności gospodarczej oraz podatników posiadających nieruchomości, którzy nie wykorzystują ich do prowadzenia działalności gospodarczej. Obie grupy przedsiębiorców będą zobowiązane do zapłaty podatku w stawce wyższej, przypisanej nieruchomościom związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Brak tego rozróżnienia dotyczy szczególnie przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, które występują w obrocie prawnym w dwojakim charakterze: jako osoby prywatne (a więc w zakresie swojego majątku osobistego) oraz jako przedsiębiorcy (...)

W ocenie Trybunału przedsiębiorcy nie mogą być obciążani wyższą stawką podatku jedynie z powodu posiadania nieruchomości, które nie służą im do prowadzenia działalności gospodarczej. Opodatkowanie wyższą stawką podatku od nieruchomości gruntów lub budynków – niewykorzystywanych i niemogących być potencjalnie wykorzystywanymi do prowadzenia działalności gospodarczej – wyłącznie ze względu na posiadanie ich przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą Trybunał uznaje za niezgodne z art. 64 ust. 1 Konstytucji. Art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. stanowi instrument służący celom innym niż fiskalne, będący nieproporcjonalnym obciążeniem podatkowym polegającym na nieodróżnianiu sytuacji podatkowej podatników posiadających nieruchomości, ale niewykorzystujących i niemogących ich wykorzystać do prowadzenia działalności gospodarczej oraz podatników wykorzystujących posiadane nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej. Zastosowane kryterium „posiadania gruntu przez przedsiębiorcę” nie realizuje wyłącznie celu fiskalnego, przez co prowadzi do nieuzasadnionego konstytucyjnie naruszenia prawa do własności”.

W przedmiotowej kwestii wypowiedział się również Naczelny Sąd Administracyjny m.in. w wyrokach z dnia 4 marca 2021 r. sygn. akt III FSK 895-899/21, wskazując, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. SK 39/19 stanowi tzw. wyrok interpretacyjny, w którym Trybunał stwierdził niezgodność z Konstytucją RP art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. w określonym jego rozumieniu. Cecha niekonstytucyjności przypisana jest wskazanej w sentencji tego wyroku treści normy prawnej, ustalonej w wyniku poprzedniej wykładni. Skutkiem tego wyroku jest eliminacja takiej interpretacji tego przepisu, która w kwestii związania gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej, ogranicza się do faktu ich posiadania przez przedsiębiorcę lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Mimo, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. SK 39/19 zapadł na tle sprawy ze skargi konstytucyjnej osoby fizycznej, w zakresie przyjętej przez Trybunał interpretacji art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. ma on uniwersalne znaczenie. Zawarta w sentencji tego wyroku wypowiedź odnosi się bowiem do gruntów, budynków i budowli będących w posiadaniu wszystkich przedsiębiorców lub innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, bez względu na formę prawną. Różnicowanie w tym względzie podatników nie znajdowałoby zresztą żadnego uzasadnienia z punktu widzenia zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP).

Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że zagadnienie dotyczące zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. definicji pojęcia „grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej” było przedmiotem licznych wypowiedzi w literaturze i w orzecznictwie. Przedstawiciele doktryny wskazywali, że zgodnie z brzmieniem art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. wszystkie budynki, budowle i grunty będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkami przewidzianymi w art. 1a ust. 2a u.p.o.l., są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę (inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą) skutkuje tym, że budynek, budowla czy grunt są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zwracano przy tym uwagę, że definicja ta wymaga doprecyzowania, przede wszystkim poprzez wskazanie, że nieruchomości te służą lub mogą służyć choćby pośrednio prowadzonej działalności gospodarczej (zob. L. Etel, S. Presnarowicz, G. Dudar, Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek Leśny. Komentarz, Warszawa 2008, s. 48 i nast.). Również w orzecznictwie wielokrotnie wyrażano pogląd, że sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę budynku, budowli lub gruntu skutkować musi uznaniem tych kategorii za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (zob. np. wyroki NSA: z 1 lipca 2014 r. II FSK 1349/14; z 23 czerwca 2015 r., II FSK 1398/13).

Nowe spojrzenie na interpretację art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. przyniósł wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2017 r. SK 13/15. Choć przywołany wyrok Trybunału dotyczył problemu opodatkowania podatkiem od nieruchomości osoby fizycznej jako współposiadacza gruntu związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej,

w literaturze wyrażono pogląd, że ma on także duże znaczenie dla opodatkowania nieruchomości należących do innych podmiotów. Jeżeli bowiem podstawą orzeczenia Trybunału było założenie konieczności oddzielania w przypadku osób fizycznych majątku osobistego od majątku związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, to w niektórych przypadkach zbliżony podział może być przeprowadzony również u innych podmiotów. Chodzi o podmioty, które co do zasady zostały utworzone w celu prowadzenia działalności gospodarczej, ale część ich majątku z taką działalnością nie jest związana (np. spółki z o.o. prowadzące obok typowej działalności gospodarczej również działalność rolniczą), oraz podmioty, które co do zasady nie są przedsiębiorcami, ale w pewnym zakresie mogą wykonywać działalność gospodarczą (zob. L. Etel, R. Dowgier, G. Liszewski, B. Pahl, Podatki i opłaty lokalne. Komentarz, Warszawa 2020, teza 30 komentarza do art. 1a u.p.o.l.).

Powstaje oczywiście problem doprecyzowania związku nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej, który – jak wskazał Trybunał – nie może opierać się na samym fakcie posiadania nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. W tej kwestii Naczelny Sąd Administracyjny podzielił pogląd prezentowany w literaturze, że trudno jest w tym zakresie wskazać uniwersalne kryterium, a właściwe rozwiązania powinny uwzględniać konkretne okoliczności faktyczne (zob. L. Etel, R. Dowgier, G. Liszewski, B. Pahl, Podatki i opłaty lokalne. Komentarz). Niemniej jednak wydaje się, że związek ten, oprócz samego posiadania nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, powinien być oparty na faktycznym lub nawet potencjalnym wykorzystywaniu tej nieruchomości w działalności gospodarczej tego podmiotu. Grunty, budynki i budowle, które choćby pośrednio lub w ograniczonym zakresie służą prowadzeniu działalności gospodarczej, powinny być uznane za związane z tą działalnością. W ustaleniu istnienia związku nieruchomości z prowadzoną działalnością gospodarczą przydatne mogą być na przykład takie okoliczności jak: wprowadzenie nieruchomości do ewidencji środków trwałych, ujęcie wydatków na nabycie lub wytworzenie oraz utrzymanie w kosztach działalności gospodarczej. O istnieniu takiego związku może też świadczyć charakter rzeczy (np. budowli), wskazujący na jej gospodarcze przeznaczenie. W każdym przypadku ustalenie związku nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej podmiotu, który prowadzi także inny rodzaj działalności, nie może ograniczać się tylko do wykazania posiadania tych nieruchomości.

Naczelny Sąd Administracyjny zajął takie samo stanowisko również w innych orzeczeniach wydanych w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19, m.in. wyroki NSA z dnia 23 czerwca 2021 r. sygn. akt III FSK 20/21 i III FSK 21/21; wyroki NSA z dnia 19 sierpnia 2021 r. sygn. akt III FSK 3960/21, III FSK 3961/21 i III FSK 3962/21; wyrok NSA z dnia 6 października 2021 r. sygn. akt III FSK 4056/21; wyrok NSA z dnia 16 czerwca 2021 r. sygn. akt III FSK 60/21; wyrok NSA z dnia 16 czerwca 2021 r. sygn. akt III FSK 25/21; wyrok NSA z dnia 4 marca 2021 r. sygn. akt III FSK 899/21; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 8 września 2021 r. sygn. akt I SA/Sz 415/21; wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 22 czerwca 2021 r. sygn. akt I SA/Go 23/21; wyrok WSA w Lublinie z dnia 16 czerwca 2021 r. sygn. akt I SA/Lu 178/21; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 13 maja 2021 r. sygn. akt I SA/Gl 336/21; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 30 kwietnia 2021 r. sygn. akt I SA/Po 51/21

Analiza wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19 oraz wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanych w oparciu o wyrok Trybunału wskazuje, że o związaniu nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej świadczy nie tylko faktyczne, ale również potencjalne wykorzystywanie nieruchomości w działalności gospodarczej. O gospodarczym przeznaczeniu nieruchomości przesądza m.in. jej ujęcie w prowadzonej ewidencji środków trwałych, dokonywanie odpisów amortyzacyjnych, zaliczenie do przychodów podatkowych przychodów z tytułu nieruchomości, zaliczanie do kosztów uzyskania przychodów wydatków dotyczących nieruchomości czy źródła finansowania zakupu nieruchomości. O istnieniu związku

nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej może też świadczyć charakter rzeczy, wskazujący na jej gospodarcze przeznaczenie. W każdym przypadku ustalenie związku nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej podmiotu, który prowadzi także inny rodzaj działalności, nie może ograniczać się tylko do wykazania posiadania tych nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą.

Zgodnie ze stanem faktycznym opisanym we wniosku Wnioskodawca wykorzystuje część budynku o łącznej powierzchni 758,60 m<sup>2</sup> do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych, w tym zaopatrywania banków w znaki pieniężne, przeliczania i sortowania znaków pieniężnych, niszczenia i wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych, a także przechowywania znaków pieniężnych, które otrzymuje w wyniku czynności polegających na wpłatach i wypłatach gotówkowych (od części z nich pobierana jest opłata i prowizja) oraz zamianie waluty polskiej w kasie lub w urzędzeniu samoobsługowym przeznaczonym do zamiany monet (opłata jest pobierana przy zamianie ponad ustalony limit kwotowy). A zatem do tej części budynku trafiają zarówno znaki pieniężne, które stanowią przedmiot działalności Wnioskodawcy niebędącej działalnością gospodarczą (m.in. niszczenie i wymiana zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych), jak i znaki pieniężne, które stanowią przedmiot działalności gospodarczej Wnioskodawcy w ramach przeprowadzania bankowych rozliczeń pieniężnych (m.in. przyjmowanie wpłat i dokonywanie wypłat gotówkowych, wymiana waluty polskiej). Z uwagi na to, że w tej samej części budynku procesowane i przechowywane są zarówno znaki pieniężne stanowiące przedmiot realizacji zadań publicznych, jak i znaki pieniężne pochodzące z czynności bankowych, mających charakter działalności gospodarczej, a zatem ta sama część budynku służy do prowadzenia obu rodzajów działalności Wnioskodawcy, należy uznać, że część budynku o łącznej powierzchni 758,60 m<sup>2</sup> jest wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej. Mamy tu do czynienia z faktycznym wykorzystywaniem tej części budynku do działalności gospodarczej wykonywanej przez Wnioskodawcę. Powyższe czynności nie mieszczą się bowiem w ramach zadań publicznych Wnioskodawcy polegających na emitowaniu znaków pieniężnych RP oraz ustalaniu i realizowaniu polityki pieniężnej. Jak wskazuje się w omówionym powyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz orzecznictwie sądów administracyjnych, grunty, budynki i budowle, które choćby pośrednio lub w ograniczonym zakresie służą prowadzeniu działalności gospodarczej, powinny być uznane ze związane z tą działalnością.

Wobec powyższego w ocenie organu podatkowego pomieszczenia służące do przechowywania i procesowania wartości pieniężnych będą podlegać opodatkowaniu według stawki właściwej dla budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej określonej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania interpretacji.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90 – 434 Łódź, w dwóch egzemplarzach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 i art. 47 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5, 90 – 113 Łódź.